

1979. július 26.

Úgy látszik, kinyitottam Pandora szelencéjét, amikor kitálaltam Fabiónak. Ma reggel megtalálták Silvio ügyvéd úr holttestét. Nem lehetett könnyű halála, állítólag legalább nyolc csontja volt eltörve, a homlokára meg felvésték a kettős J betűt. Azt mondják, ezt a jelet azok kapják, akik elárulják a megbízójukat: az első J a Judas szóból ered, a második J meg a Justis, azaz az igazság, vagyis, hogy igazságot szolgáltatottak azzal, hogy kinyírták az árulót.

Ezt James magyarázta el, amikor eljött hozzánk Dorinával, hogy felvegye a lányok vallomását, hogy az adott időszakban ki, hol tartózkodott. Mindenkit ellenőriztek, beleértve engem és apát is, de még Helent meg Davidet is.

Mindenkinek volt alibije szerencsére, még éjszakára is, mert Helen rosszul lett megint, és ott voltunk valamennyien a kórházban, egész éjjel.

- Milyen jól jön időnként egy ilyen beteg ember, meg a bármikor elővehető rosszullete - súgta oda nekem Dorina.

- Te is jobban tennéd, ha apáddal együtt gondoskodnátok alibiről, ki tudja, mikor lesz rá szükségetek! - vágtam vissza.

És csak hogy tudja, miről beszélek, még hozzátettem:

- M. A. Minszkij és lánya vajon miért látogatja olyan szorgalmasan Kevint a börtönben? Láttam a látogatási naplót! Egyazon oldalon van a nevünk! - majd otthagytam a folyosón, vörös fejjel és ökölbe szorított kézzel.

Apa persze látta az egészet, este ki is beszéltek, hogy mi történt.

- Olikám, nem vagyok biztos abban, hogy ez jó húzás volt. Nem kell ellenséget szerezned, kislányom! Főleg nem egy ilyen! Most már én is látok néhány dolgot, és van is tervem, hogy mit tegyek, de először vissza kell mennem állományba. Addig bírd ki, hogy nem keveredsz bajba! Ígérd meg nekem!

- Igazad van, apu. De félek, és félelmemben nem mindig azt csinálom, amit éppen kellene. Jó esetben a félelem a legrosszabbat hozza ki belőlem, és merőben mást mondok vagy teszek, mint amit az agyam diktálna egyébként.

- Még van öt napom, mielőtt felveszem a munkát. Lehet, hogy át kellene ugranunk Londonba erre az öt napra. Mit gondolsz?

- Az nagyon jó lenne! Ott legalább nyugodtan költhetnék egy kis pénzt. Senki nem tudná, ki vagyok, vagy mi történt velem, és senkinek nem járna azon az agya, hogy honnan van a zsé, amit éppen eltapsolok!

- Istenem, te lány! Ezzel a zsargonnal tönkre teszel - nevetett apa, de már hívta is az utazási irodát, hogy intézkedjen.

Egy órán belül kezünkben volt a repjegy, másnap kora hajnalban, fél négykor kellett a repülőtéren lennünk.

Este bedobtunk néhány ruhát egy bőröndbe, aztán a lányok lelkére kötöttük, hogy mindig, mindenki tudassa legalább Evelynnel, hogy mikor hol vannak, mert lehet, hogy Silvio ügyvéd úr kiiktatása csak az első volt a sorban. Vigyázzanak magukra!

Még Jennyhez meg Davidhez is átmentünk, és felajánlottuk nekik, hogy költözzenek át hozzánk addig, amíg Helen kórházban van. De Jennyhez átmegegyszer éjszakára Vick, David beleegyezésével, napközben meg az idejét Helen mellett tölti a kórházban. David is megígérte, hogy mindig tudatni fogja, meddig dolgozik, és nem marad egyedül bent a műhelyben esténként.

Aztán Jamest hívtuk. Neki apa elmondta, hogy átugrunk Londonba vásárolni, de ha lehet, ne verje nagy dobra. Senkinek nem kell tudni, főleg bent, az órsön. James egyetértett apuval.

1979. augusztus 3.

Annyira fel vagyok dobva! London fantasztikus volt. Egy bőrönddel mentünk (ketten apával egy bőrönddel!!!), majd öttel jöttünk vissza. Na jó, ebből egy, teljes egészében az apunak vásárolt új dolgokkal volt tele, A másodikban elfért, ami ruhát vittünk magunkkal, meg amit Jamesnek vettünk. A harmadik és negyedik az az én új cuccaimtól dagadt. Semmi flancos, főleg farmerek meg pólók, és rengeteg cipő, táskával. Az ötödikbe pakoltuk a többi ajándékot a csajoknak, de még Davidnek is vettem új parfümöt a Duty Free-ben. Apa csak pislogott, de nem szólt semmit.

Most értettem meg, apa miért ragaszkodott ahhoz, hogy az én Toyotámmal menjünk a reptérre. Hát persze, hogy azért, mert így hazafelé, hátul elfért az összes bőrönd! Ráadásul a város szélén még megálltunk egy Outlook üzletlánc előtt, és ott is bevásároltunk. Épp leárazásban voltak a nyári ruhák, cipők. Egy csomó nagy márka, amit tudtuk, hogy itthon is megvehetünk, ezért Londonban csak az európai márkákra figyeltünk. Sikerült is még vagy harminc szatyornyit összeharácsolni. Azok aztán már a hátsó ülésre, meg a két ülés közé kerültek.

- Apa, a lányok használják egyáltalán a kártyát, amit kaptak?

- Nem nagyon. Szinte csak a minimális dolgokat veszik meg. Ezért is örülök, hogy most kapnak egy-egy jókora pakkot.

- Igen, bár lassan vége a nyárnak, de azért majd megnézem anya noteszát, hátha volt neki valami olyan kapcsolata is, ami nem Hermés meg Gucci.

- Szerintem ird ki magadnak, amire szükséged van a noteszából. Nekem is kellenek azok a nevek és telefonszámok. Tudod, még a felével sem végeztem! Amennyire lehet, szeretném tisztára mosni Vivien nevét. Szerencsére az ügyvéd, Andreas Titti is megígérte, hogy segít, amiben tud. Még egy hónapig biztos, hogy itt marad az országban.

Vigyorogva szálltunk ki az autóból, aztán meg rossz érzéssel nyúltunk a kilincs után, mert késő délután lévén egyetlen hangot sem hallottunk kiszűrődni a házból, de még zenét se.

Evelyn jött elénk.

- Jaj, de jó, hogy itthon vagytok! Kevin kórházban, majdnem meghalt, aztán Helen is rosszabbul lett, megint az intenzíven van. Davidre meg ráesett valami, amit az egyik fiú nem támasztott ki, vagy én már nem is értettem, a lényeg, hogy eltört a bal karja, meg lett rajta egy-két karcolás, de szerencsére semmi komoly. Viszont James azt kéri, menjetek be hozzá, ahogy megjöttetek, mert hogy történt valami a Dorina apjával is.

- Hol vannak a lányok? - kérdeztem rögtön.

- Jenny Helennél, David kért engedélyt, hogy meglátogathassa Kevint a kórházban, meg is kapta, majd este jön vissza. A főnöke vitte el kocsival, mivel gipszelt kézzel nem tud vezetni. Donna az építkezésen, Emmácska meg iskolában, ma megint valami vizsgája van.

- Evelyn, megtennéd, hogy bepakolod a bőröndöket meg táskákat a nappaliba? Majd, amikor visszajövünk Jamestől, akkor intézzük a többi. Most viszont az én kocsimmal megyünk. Lássuk, mi a helyzet.

James nem volt a topon. Ki tudja, hányadik napja nem borotválkozott, az alvásról már nem is beszélve.

- Bocs, Dalton, tudom, hogy csak holnap reggeltől leszel hivatalosan állományban, de muszáj beszélünk. Ahogy elmentetek, másnap este eltűnt Ugly felesége, tudod, aki Oliviára támadt mindjárt az első nap - vágott rögtön a közepébe a dolgoknak. - Még jó, hogy szóltál nekem, hogy hol lesztek, mert két nappal később megtalálták a csajt, holtan. A dupla J ott virított az ő homlokán is. Még volt benne némi élet, amikor egy kutyasétáltató belebotlott, tehát ez tisztázott titeket, mármint, hogy ti nem lehettetek. A csaj az egyik kezében egy névjegykártyát szorongatott. Nem találjátok ki, kiét! Dorina apját.

Nem akartuk letörni Jamest, hogy de bizony, ő lett volna az első, akire gondolunk, inkább nem szóltunk semmit. Így is kivert a víz, hogy már megint kis híján gyanúsítottak lettünk.

- Aztán másnap megrendeztek egy karambolt, amiben alaposan összetörte magát. Mármint Dorina apja. Most az intenzíven van. Abból gondoljuk, hogy megrendezett volt, hogy a sofőrje előtte való nap eltűnt, egyetlen szó nélkül, a másik autót meg mintha szellemek vezették volna! Sehol egy árva ujjlenyomat. Szegény Dorinám teljesen kikészült, adtam neki három hét szabadságot, hogy legyen ott az apjával. Beköltözött a betegszobába, el sem mozdul mellőle.

- Jól tetted, James. Én is így jártam volna el. Mi a teendőnk nekünk? Gondolom, az utas listát már lekérted, én meg oda tudom adni neked a szállodai számlát, meg az összes üzletét, amit kifosztottunk Olikámmal.

- Az utaslistát még Dorinám lekérte, és lemásoljuk a számlákat is. De kérdezhetek valamit, baráti alapon? Miért döntöttetek ilyen hirtelen az utazás mellett?

- Egyáltalán nem volt hirtelen döntés, James - hazudott az apám a legjobb barátjának, szemrebbenés nélkül. - Terveztük ezt Olikámmal, miután a pszichológus utasítására megcsinálta a két látogatást a Rossi fiúknál. Ez volt az ajándék érte. De mire mentünk volna, kinyírták Silviót, és persze, mindenki gyanúsított lett. Ráadásul Helen is kórházba került. Aztán végre tisztázódtunk a ki nem mondott vádak alól, nekem még volt öt napom a kezdésig, és úgy döntöttünk, megyünk.

- De így biztos, hogy majdnem dupla árat kellett a repjegyért fizetni.

- James, baszd meg! Mi a fasz bajod van? Mondd ki, amit mondani akarsz! Bele a szemembe, James! - emelte fel a hangját apu.

Gyorsan megfogtam a kezét, ő meg megszorította az enyémet, hogy minden rendben.

- Semmi, Dalton, semmit nem akarok mondani. Csak megjegyeztem, hogy így egy vagyont fizethettetek a repjegyre.

- És ezt pont te jegyzed meg? Aki nagyon jól tudja, hogy Viviennek köszönhetően életünk végéig nem tudnánk elkölteni, annyi pénzünk van!

- Én nem tudom, Dalton, mennyi a pénzetek, mert kivittétek Európába! Senki nem tudja!

- A nemzeti bank engedélyével vittük ki! A hivatalosan lezajlott örökösödési eljárást követően, miután minden adót megfizettünk. Nem láttad az aktámban a másolatokat? Vagy nem árt, ha belenézek a saját aktámba, és ellenőrzöm, hogy a távollétemben mi került ki onnan és esetleg mit tettek be szorgos kezek? - nézett apa mereven Jamesre.

- Én csak azt mondom, amiről mások is beszélnek, Dalton.

- Kik azok a mások, James? Talán bizony Dorina áll az első helyen? Mert akkor azt gondolom, hogy jobb, ha minél előbb kéri az áthelyezését, mielőtt én találok indokot rá. Egyébként sem egészséges, hogy a főnöke a vőlegénye. Igaz? Még véletlenül olyan információk is eljutnak hozzá, amik nem az ő szintjének megfelelőek! James, ébredj fel! - pattogott az apám hangja a visszafojtott dühtől.

- Rendben, Dalton! Akkor szeretnék kivenni egy hónap szabadságot, hogy új munkahelyet keressék magamnak. Olyat, ahol nem lesz összeférhetetlen a kapcsolatom Dorinával. Ő imád itt dolgozni, nem akarom az ő életét is feltúrni - puffogott James, mint egy hisztis tinédzser.

- Te tudod! És most szeretném, ha megcsinálnánk az átadás-átvételt egymás között, hogy holnap reggel már a saját dolgoddal foglalkozhass. Olikám, hazamész, vagy megvársz kint?

- Megvárlak, apa. Itt talán még biztonságban vagyok, ha újabb bűnözőt tesznek hidegre. Talán elég sok, és hiteles szemtanú fogja majd bizonyítani, hogy itt ültem, és ittam a bűn rossz kávétokat.

Fortyogtam a dühtől én is. Hogy ez a Dorina mekkora egy szarkavaró! Mi a fenét tudhat az ágyban, hogy James így csüng rajta?

Nagy szerencsémre Willy volt az ügyeletes, és rögtön beszélgetni kezdtünk.

- Mi történt itt, ez alatt az öt nap alatt? Megbolondult mindenki?

- Csak Dorina, aztán meg James. Tényleg nagy szerencsétek volt, hogy nem voltatok még ezen a földrészén sem. Dorina minden egyes repülőjáratnak lekérte a teljes utaslistáját, hogy nem jöttetek-e titokban vissza. De ezt nem tőlem tudod! Itt már szinte senki nem áll vele szóba, sokan még a köszönését sem fogadják. Ettől meg James vadult be. Pedig valami nem kerek köztük sem. Láttad, hogy James nem viseli az apósától kapott Rolexet?

- Feltűnt. Vajon miért?

- Nekem azt mondta, hogy mindig viskiet a keze az óra számlapja alatt, biztosan allergiás a fémre, amiből készült.

- Na ja, és az olcsó, ezeréves óráját meg antiallergén ötvözetből csinálták, mi? - nevettem Willyre.

- Már itt volt az ideje, hogy Dalton kapitány visszajöjjön. Tudod, az elején még James igyekezett, hogy minden haladjon, legalábbis a többiek ezt mondják. De amióta én visszajöttem márciusban dolgozni, minden egyre rosszabb. És komolyan, mintha James csak egy báb lenne, Dorina úgy pattogott itt mindenkivel. Téged meg valamiért nagyon utál. Vigyázz vele, Olivia!

- Tudom, és még azt is sejtem, hogy mi az oka. De inkább azt mondd, hogy van a leendő keresztlányom?

- Az egy földre szállt angyal. Mosolyog, eszik, alszik. Egyre több mindenre figyel, most már lehet vele játszani. Szerelmes vagyok bele! - és már nyúlt is a tárcájához, és újabb képeket vett elő.

Egy pillanatra megállt a szívem. Az a babakék szempár, azok a hosszú, sötét, felfelé göndörödő szempillák néztek velem szembe a képről, amit el akarok felejteni. Az a fotó, amit születésnapomra kaptam, még valószínűleg újszülött korában készülhetett Mirtillről. A szeme épp csak résnyire volt nyitva, a két kis ökle szinte teljesen el is takarta. De ez a kép talán pár napja készült. Aztán rögtön arra gondoltam, hogy ez csak véletlen lehet. Lopva ránéztem Willy arcára: barna szem, rövid, szíjnű szempillák. A következő képről a felesége nézett vissza rám. Olga, ha jól emlékszem. Barna szem, még a festett szempilla sem tűnt igazán hosszúnak. Két barna szemű embernek, hogy lehet kék szemű a gyereke? Willy mintha olvasott volna a gondolataimban.

- Ugye, milyen gyönyörű? Kár, hogy a kék szeme majd be fog barnulni. Azt mondják, minden baba kék szemmel születik. Pedig olyan szép lenne, ha ez megmaradna neki. Tudtad, hogy természetes úton nem tudott Olga teherbe esni? Millió orvosnál jártunk, és egyikünkönél sem találtak semmit. Aztán azt javasolták, hogy próbálkozzunk meg a mesterséges megtermékenyítéssel. Képzeld, már az első alkalommal terhes maradt Olgicám! Annyira boldogok voltunk!

Én meg csak bólogattam, mint valami idióta. Őszintén reméltem, hogy Mirtill szeme színe hamarosan megváltozik, mert tiszta szívemből szerettem volna jó keresztanya lenni ennek a kislánynak.

Mire végignéztük az utolsó képet is, és meghallgattam az első mosoly, az első ujjszorítás, az első nagy büfi, és minden más történetet, már zsongott a fejem. Szerencsére apára sem kellett sokat várni. James köszönés nélkül viharzott el mellettünk. Apa kijött az irodából, és csak annyit mondott:

- Mostantól engem hívjatok, ha bármi történik. Dorina három hetes szabadságát tölti, James pedig egy hónapot kért, mert át akarja magát helyeztetni máshova. Őket hagyjátok békén.

Mindenki értette, hogy ez mit jelent.

- Haza vagy a kórházba? - kérdezte tőlem apa.

- Kórház. Nézzük meg Helent, közben meg elmesélheted, hogy mi a fene baja van Jamesnek?

- Minden, és semmi. Meg van örülve Dorináért, ugyanakkor szenved attól, hogy mindenképpen a lány akarja viselni a nadrágot. Beleette már magát James bőre alá, és most próbálja ellenem, sőt, ellenünk hergelni. Jobb is, hogy James most elfoglalja magát az új állás keresésével, nem kell tudnia, hogy minden erőmmel azon leszek, hogy a három hét után Dorina be ne tehesse ide a lábát.

A kórházban teljes volt a létszám, Evelyn kivételével mindenki ott volt. Velünk együtt érkezett David a kórházkapuhoz. Amikor meglátta apát, vissza akart fordulni szegény, hogy először lejelentkezik a rendőrségnél, de apu szolt neki, hogy mától ő a nagyfőnök, majd mi visszavisszük lejelentkezni, miután megtudtuk, mi van az anyjával.

Épp akkor jöttek ki az orvosok a vizitról. Apa azonnal odalépett a főorvoshoz, akivel jól ismerték egymást.

Körbeálltuk őket.

- Sok jót nem mondhatok – kezdte halkán, de nagyon határozottan az orvos. - Az állapota elérte a harmadik stádiumot. Mivel megtagad minden kezelést és műtétet, így csak morfiumot tudunk neki adni. Az lenne a legjobb, ha a következő napokban mindenki elbúcsúzna tőle, mert én személy szerint egy hetet, legfeljebb kettőt jósolok neki.

David könnyes szemmel nézett apára. Tudtam, hogy Kevin meg Fabio jár az eszében, apa meg csak a vállára tette a kezét, hogy a kocsiban mindent megbeszélünk.

Jenny a lányokkal vállalta, hogy ott maradnak Helen mellett, amíg Davidet vissza nem hozzuk.

- Hogy van Kevin? Tudtál vele beszélni? - kérdezte apu, ahogy kiléptünk a kapun és a kocsi felé baktattunk, a parkolóban.

- Nem sokat. Az ór alig öt percet adott nekünk kettesben. Kevin fél, ezért nem beszél. Dorina apja megfenyegette, hogy rajta fogja behajtani Fabio tartozását, aki azt ígérte neki, hogy beengedi Virgenába. Mondott valamit a Platánról is, de nem értettem. Mintha azt magyarázta volna, hogy az Fabióé, és nem adta át a részét belőle, de az ki van zárva! Tudtunk volna róla, ha az övé lenne. De akkor már nyílt az ajtó, jött vissza az ór. Most már csak anyut szeretném még egyszer jobban látni, hogy rábeszélhessem legalább a kezelésekre. Szegény, hogy fog így elbúcsúzni Kevintől meg Fabiótól?

Az órsőn két perc alatt elintézték a fiúk a papírmunkát, aztán már indultunk is vissza. Először hazavittük Davidet, hogy tudjon legalább ruhát váltani, vegyen magához egy könyvet, aztán irány a kórház.

Jenny végül úgy döntött, nálunk alszik, nem marad egyedül a házban, mert Vick szolgálatban volt. Most, hogy kiesett Dorina és James is, még szorosabb lesz a többiek munkarendje.

Halálosan fáradt volt mindenki, de a sok bőrönd meg táska láttán, mintha a szél fújta volna el a lábfájást, fejfájást, derékfájást.

Mint a gyerekek karácsonykor, nekiestünk a bontogatásnak.

A nappaliban mindenki kisajátított egy-egy fotelt, szófát vagy asztalt, aztán oda pakolta a neki szánt ruhát, cipőt, parfümöt.

Még apu illatszereit is végig szagolták, aztán megállapították, hogy jó ízlésünk van. Na igen, ha van elegendő pénzed, ez nem egy nagy szám.

Apa felvitte magához a Jamesnek vásárolt kozmetikumokat, a három Pierre Cardin inget, a nyakkendőket, a Valentino cipőt, meg a bőrdzsekit. Mivel apuval azonos méretet viselnek, soha nem volt gond vásárolni Jamesnek is. Mondjuk ennek most kifejezetten örültem, mert ha James nem tér észhez, legalább apu el tudja hordani a ruhákat.

Az én két bőröndnyi cuccomat is egyenként átnézték a csajok, de a legnagyobb sikert a Jennynek vásárolt kismama ruhák aratták, meg a leendő keresztányunknak szánt tündéri kisruhák, vagány kertészfarmerek, fodros zoknik. Zabálni való volt mindegyik. Amíg a lányok ezeken élvezkedtek, én felvittem a két bőröndöt magamhoz, benne, a Davidnek szánt ajándékokkal.

Evelyn teljesen meg volt hatódva, mert kapott egy vékony kasmír pulóvert, meg pipere csomagot, természetesen. Riának is vettem pár apróságot, bár,

amióta elmondta, hogyan érez anyám jótékonykodásával kapcsolatban, félve vásároltam neki.

Másnap apa már korán elment, csak egy cédulát hagyott nekem, hogy egyedül ne menjek sehova, és a lányok továbbra is tudassák, ki merre van.

Jenny hazament, aztán leváltotta Davidet a kórházban. Helen állapota még mindig nem változott. De legalább rosszabb sem lett.

Délután akartam beszélni Daviddal, de közben apa felhívott, hogy üljek autóba, vegyem fel a fiút és rohanjunk az anyjához, mert magához tért.

David már a kapuban állt, félre gombolt ingben, de frissen zuhanyozva.

Elvörösödve próbált a megfelelő gomblyukba beletalálni, aztán megkönnyörültem rajta, és először kigomboltam, majd normálisan begomboltam az ingét. Baromira vigyáztam, hogy hozzá ne érjek a feszes bőréhez. Mind a ketten kimelegedtünk a végére, és lihegtünk az elfojtott vágytól, mintha legalább kétezer métert futottunk volna. Nem mertünk egymás szemébe nézni.

Nem is szóltunk egy szót sem, amíg a kórházhoz nem értünk. Én még parkolóhelyet kerestem, de David már olyan türelmetlen volt, hogy mondtam, menjen! Majd bent találkozunk.

Végül nehezen, de sikerült becsusszannom egy éppen kiálló autó helyére, és én is megindultam Helen szobája felé.

Jenny kint várt rám, a folyosón.

- Az orvosok azt mondják, kész csoda, ami történt. Helen magához tért, és majdnem olyan jók az értékei, mint még a kórházba kerülése előtt. Most David van bent a dokival, megpróbálják rábeszélni egy kezelésre. Figyelsz rám, egyáltalán?

- Persze, megpróbálják rábeszélni Helent egy kezelésre. Miért gondoltad, hogy nem figyelek rád, Jenny?

- Mert olyan üveges volt a szemed. Legutóbb még bent voltunk, a kóterban, amikor ilyennek láttalak.

- Csak jár az agyam. Hogy mennyire törekeny még ez az egész kinti létem. Ahogy valakit kinyírnak vagy baleset ér, én azonnal első számú gyanúsított leszek megint.

- A kis ribanc apja miatt?

- Ja. Az is.

- Azt mondja Donna, jobb, ha messze elkerülsz.

- Apa is ezen a véleményen van. A gond az, hogy valami miatt kipécézett magának, és jön utánam, mint egy bulldózer!

- Valami? Valaki, édes Oliviam! Valaki miatt! Én a helyedben kiudvarolnám az exedből a sztorit. Csak hogy a te kezdedben is legyen valami. Ideje komolyan vened az életet, Olivia! Egy leckét már kaptál, ne várd meg a másodikat is!

Ezzel otthagytam, mert a folyosón feltűnt, Vick. Egyedül maradtam a gondolataimmal. Nincs az az Isten, hogy Fabiót még egyszer meglátogassam! Akkor inkább fogom a Glock-ot és a számba nyomom.

Szerencsére nem volt időm tovább süllyedni a depresszió mocsarába, mert megjelent az ajtóban David és az orvos.

-De jó, hogy még itt vagy, Olivia. Anyu szeretne veled beszélni. Azt mondta, csak utána dönt a kezeléstről.

- Velem? De hát én nem tudok semmit!

- Mindegy az, csak támogasd, hogy fogjon bele! - nézett rám könnyektől csillogó szemekkel David, és nekem összefacsarodott a szívem tőle.

Magamra erőltettem a legszélesebb mosolyomat, úgy léptem be a kórterembe.

- Szia, Helen! Hogy vagy?

- Hagyjuk ezt, kismenyem! Még zárva a kapu a túlvilágon, azt mondták, várjak a soromra. De most ennél fontosabb dolgot kell megbeszelnünk. Gyere, ülj ide, mellém - paskolta meg az ágy szélét maga mellett. - Azt akarja a doktor úr, hogy olyan kémiai terápián vegyek részt.

- Kemoterápián? - kérdeztem vissza, mert hirtelen leblokkolt az agyam.

- Az, az, mindegy is, na. A lényeg, hogy jól megkínózzanak, még a hajam is kihullik majd, aztán ki tudja, egyáltalán túlél-e. De nem ez a lényeg. Szegény David teljesen el van anyátlanodva. Ő még csak huszonhárom éves, aztán ha itt marad egyedül, akkor mi lesz vele? Hiába nagy lakli, mégiscsak ő a legkisebb az alomban! Mind a két bátyja utálja, Kevin mindig is Fabiohoz húzott, ha én is elpatkolok, hát itt marad egy szál egyedül, mint a kisujjam.

Köhögött egy sort, de aztán folytatta.

- Látom én, hogy néz rád. Meg azt is tudom, hogy mi-csoda kalamajkát okozott egy másik fiam neked. De tudod, Olikám, David mindig is a legjobb gyerek volt a három közül. Ő soha nem beszélt velem csúnyán, mások előtt meg pláne nem. Nőket se hordott haza, pedig abban biztos vagyok, hogy nem szűz már a lelkem, mert ilyen testtel nagy kár lenne! Hiába ő a legalacsonyabb, a pöcörője neki volt a legnagyobb a három fiam közül.

Elpirultam, végigfutott rajtam a hőség, és megrezzentem, amikor Helen megfogta a kezem.

- Jaj, kismenyem, hát nincs ebben semmi rossz, hogy ilyenekről beszélek neked. Te sem vagy már szűzlány, aztán meg szemed is van. Azt is tudom,

hogy a fiam egyszer megcsókolt, aztán hetekig csak rólad álmodozott utána. Cukkolta is a másik kettő pont eleget. Na, de nem ezt akartam neked mondani. Szóval, két dolog. Az egyik, hogyha belekezek ebbe a terápiába, akkor tudsz-e nekem párkát szerezni? Olyat, mint a mostani hajam? Majd csinálunk fényképet róla, mert azt nem akarom, hogy bárki is sajnálkozzon rajtam.

- Persze, Helen, ez nem gond. Még párka készítő is ismerek, úgyhogy senki nem fogja megtudni, hogy nem a saját hajad lesz a fejed - könnyebbültem meg, hogy csak ez a nagy probléma.

De Helen nem eresztette el a kezem, hanem folytatta.

- Nem is ez tart engem vissza, hanem a másik gondom. Hogy mi lesz Daviddal, ha mégis meghalok? Ki fog mellette állni? Tudom én, hogy nem az ő tanúskodása hozott ki a börtönből, hanem az enyém. Éppen ezért az kívánságom, hogy ígérd meg nekem itt és most, hogy soha nem hagyod magára Davidet. Nem kérem én, hogy menj hozzá feleségül, pedig szívesen látnálak titeket együtt, de hát a szívnek is megvan a maga döntési joga. Csak azt szeretném, ha megígéred, hogy soha nem veszed le a szemed róla! Ő a világot is ki fogja forgatni a sarkából, ha te kéred, Olivia. Az a fiú azóta szerelmes beléd, amióta a cukrászdában utánad futott, hogy elnézést kérjen Fabio bunkósága miatt. De azt is tudja, hogy a Rossi név még sokáig fog neked álmatlan éjszakákat okozni. Ő nem fog téged zaklatni, kislányom. Ha egyszer mégis meggondolod magad, neked kell majd elmenni hozzá, neked kell majd megtenni az első lépést. Ha ez nem is következne be, legalább tartsd meg jó barátodnak. Nála hűségesebb embert soha nem fogsz találni, talán csak az apukádat, az ég áldja meg Dalton kapitány urat!

Újabb köhögőroham tört Helenre, még az is nehezére esett, hogy elvegye a vizes poharat a kis szekrény tetejéről. Segítenem kellett neki, hogy igyon néhány kortyot.

Közben meg járt ám az agyam, hogy most mit tegyek? Ha igent mondok, életem végéig köt az ígéretem. Magamat ismerve, azt nem fogom megszegni. Aztán mi sülhet ki belőle? Hogy se David, se én nem leszünk boldogok. Ha meg nemet mondok, lehet, hogy megölöm vele Helent. Aztán az is átcikázott az agyamon, hogy ha elég sokáig él, Davidnek lesz lehetősége teljesen új életet kezdeni, akár még meg is nőülhet. Na, erre meg összeszorult a gyomrom megint.

- Mit mondasz, kismenyem?

- Vállald be a kemoterápiát, Helen! A párkát intézem már a jövő héten, és megígérem, ha veled bármi történne, Davidet soha nem hagyom magára.

- Ámen. Úgy legyen. Küldd be azt a szép fiatal doktort, ha még ott van a folyosón! Ha már annyira agitált, hát akkor most csapjon a lovak közé, amíg meg nem gondolom magam! – vigyorgott rám.

Már csak David ült a folyosón egyedül, amikor kiléptem a kórteremből.

- Mit mondott anya? - ugrott fel, és láttam szegényen, hogy majd szétveti a feszültség.

- Belevág! - néztem rá mosolyogva.

David egy pillanatra rám nézett, a mosolyától úgy ragyogott a folyosó, mintha felkapcsoltak volna még tíz, legalább kétszáz wattos égőt. Aztán végig simított az arcomon, kaptam egy szűzies puszit a homlokomra, majd elrohant az orvos után.

Nekem meg le kellett ülnöm, mert ettől a két egyszerű érintéstől is kocsonyás lett a lábam.

Épp csak összeszedtem magam, mire visszatért a dokival.

- David, megvárjalak?

- Nem kell, Olivia, maradok anyával. Éjszakára is. Köszönök mindent!

Este otthon beszámoltam a lányoknak, persze csak a publikus részekről.

Apa előtt nem akartam titkolózni, de tizenegykor még nem volt otthon. Felhívtam az irodát, aztán annyit kért, hogy küld egy kocsit, készítsek össze neki tiszta ruhát másnapra, meg tisztálkodáshoz egy csomagot. Mert reggel ezt elfelejtette.

Mire megjött az autó, kirámoltam a hűtőt is, csináltam vagy tizenöt szendvicset, tettem mellé gyümölcsöt, meg egy bontatlan doboz normális instant kávé, tejet, egy üveg mézet, és egy dobozt telepakoltam csokikkal. Mégis csak jobb, mint a hamburger, amit ilyenkor szoktak rendelni. Ráadásul tizenegy után már a legtöbb hely be is zár.

A két fiatal, aki jött apa ruhájáért, vigyorogva pakolta be a kaját is. Apa meg is köszönte bő tíz perccel később, aztán elmondta még kétszer, hogy ne felejtsem el a riasztót bekapcsolni.

1979. augusztus 18.

Az elmúlt két hét alatt megint annyi minden történt, hogy csak kapkodom a fejem.

Ria háromszor is velem maradt éjszakára, ebből kétszer még játszadoztunk egymással. Aztán összejött valami lánnyal, és tegnap este csak itt aludt mellettem, de nem történt semmi. Mondjuk nem is bántam, mert rájöttem, hogy ez nem pálya nekem. Már mint a lány a lánnyal variáció. Lehet, hogy egyszer-egyszer elmegy, de állandóra tuti, hogy nem. Viszont Ria szülei még nem tudják, hogy az egyszem leánykájuk a nőkre bukik. Ria nem is akarja egyelőre elmondani, mert abból biztos, hogy nagy botrány lenne. Én azt javasoltam neki, várjon addig, amíg elvégzi az egyetemet. Egyrésztől még minden megváltozhat, másrésztől meg akkor hozzájut anya pénzéhez, és legalább nem lesz kiszolgáltatva a szüleinek. Ebben maradtunk.

Az ajándékokat is odaadtam neki. Én félve nyújtottam át, ő meg fülig érő szájjal kapott érte. Hála a jó égnek, legalább ez is a helyére került. Eggyel kevesebb dolog miatt kell aggódnom.

Helen elkezdte a kemoterápiát, és mire elkezdett hullani a haja, készen volt neki három paróka, hogy soha ne látszódjon ápolatlannak.

Kevin is jobban van, de még bent tartják a kórházban. Az egyik kisrendőrrel küldtünk be neki csomagot, Helennel közösen. Könyv, újság, pipere. Amíg kórházban van, cigire nincs szüksége.

David most az irodában dolgozik, mert egy kézzel nem tud szerelni még ő sem. Azóta a főnöke kamerákat is felszereltetett mindenhova, a fiatal kolléga meg eltűnt, mint szürke szamár a ködben. Postán küldött egy felmondást, de senki nem tud róla semmit. Mondjuk, amíg meg nem találják kinyúvasztva, a dupla J-vel a homlokán, addig nem is érdekel, mi lett vele.

Jenny hasa már kezd alakulni, voltunk vele dokinál, a baba szívhangját is meghallgattuk. Vick nagyon rendes, mert kitart Jenny mellett, pedig ő is tudja a teljes igazat.

A múlt hét végén végre találkoztunk a leendő keresztgyerekekünkkel. Mi mentünk hozzájuk látogatóba, mert Olga elcsúszott a fürdőszobában, és megrándult a bokája. Lépni sem bírt, csak ült az ágyon, feltett, befáslizott lábbal.

Hazafelé apával egymásra néztük, és egyszerre tört fel a kérdés belőlünk:

- Láttad a baba szemét?

- Apa, igaz, hogy minden újszülött kék szemmel születik?

- Állítólag igaz. De ez a baba már hat hónapos. Neked is feltűnt?

- Hátborzongató. Én már láttam fényképen a múltkor, de a valóság sokkal rosszabb. Komolyan, ha nem Willy lánya lenne, felmerülne bennem a kérdés, hogy vajon mi közük lehet Fabiohoz?

- Vagy Davidhez! Neki is kék szeme van - nézett rám apa sokatmondóan.

- Viszont ő se nem házasságtörő, se nem erőszaktevő. De még csak nem is olyan csavaros eszű, mint az exem.

- Reménykedjünk, hogy előbb vagy utóbb szép barna szemei lesznek ennek a kislánynak is, Olikám.

- Vagy már most megrendelem valamelyik kutatólaboratóriumban a gyerekeknek is használható színezett kontaktlencsét!

Apa végre elnevette magát.

- Édes gyerekem, hogy velünk mindig történik valami!

És ez még csak a kezdet volt.

Mert a hét elején, két nappal ezelőtt, meghalt Dorina apja. Ami azért volt fura, mert másnap már ki akarták engedni a kórházból. Állítólag az alatt az idő alatt történt a dolog, amikor Dorina kiment a közös zuhanyzóba lemosakodni. Mert az apja luxus kórtermének a fürdőszobájában eldugult valami. Mire visszament, az apja halott volt. Az orvosok szerint leszakadt egy nagyobb rög az egyik érfalról, és az elzárta a vér útját, szinte azonnal megállt a szíve. Azt is hozzátették, hogy a túlsúlya miatt ez bármikor bekövetkezhetett volna egyébként is.

Apának azonban fenntartásai vannak a történettel szemben, mert állítólag senki nem látta Dorinát, sem a folyosón, sem a zuhanyzóban. A dugulásról sem tudott senki semmit, viszont a nővérek nem akartak leállni vitatkozni a hisztériásan üvöltöző nővel, amikor az holtan találta az apját. Minden esetre fura, hogy az a Dorina, aki még azért is reklamált, ha túl erősen sütött a nap, nem verte ki a hisztit reggel óta az eldugult fürdőszoba miatt. Ő azt állította, hogy már az apja is a közös zuhanyzóba ment reggel, de őt sem látta senki.

Mindenesetre az orvosok most Dorinát fektették be, állítólag telenyomták nyugtatóval. James azóta sem volt bent az őrsön, de érdekes módon apát sem hívták sehonnan a környékről, hogy referenciát kérjenek a munkatársáról.

Ami viszont kicsapta a biztosítékot nálam, hogy Fabio azt kérte, látogassam meg. Egészen pontosan azt mondta a telefonba, hogy vigyek neki olvasnivalót, amit meg már kiolvasott, azt visszaadná, ne foglalja a helyet nála.

Apával csak arra tudunk gondolni, hogy ez vagy valami játszma a részéről, vagy egy üzenet lesz valakinek.

A biztonság kedvéért a pszichológussal is beszélünk róla, de Ida azt mondta, hogy ez egy pozitív lépés, valószínűleg Fabio is megkezdte az elengedésemet, és normalizálni akarja a kapcsolatot köztünk.

Hát, neki legyen mondva! Ebben apával egyikünk sem hiszünk. Ida ugyan azt mondta, hogy felesleges erről Helennel vagy Daviddal beszélni, mert ez csak rám és Fabióra tartozik, mi azért mind a kettőjüknek elmondtuk. Bent, a kórházban. Ugyanúgy meglepődtek, mint mi, és a véleményük is ugyanaz volt: Fabio valamit akar, vagy tőlem, vagy általam.

Holnapután megyek hozzá. Már össze is raktam egy újabb doboznyi könyvet, hogy lássuk, mi sül ki ebből a látogatásból.

A lányokat alig látom, Emma szeptemberben kezdi a következő tanfolyamot. Donna sokszor késő éjjel jön és kora hajnalban megy az építkezésre. Végül mind a két házat elkezdték egyszerre csinálni, úgyhogy apa szerzett neki is egy használt autót, hogy azzal rohangáljon. Mint kiderült, neki volt jogosítványa, csak soha nem vezetett. Mindössze négy óra kellett ahhoz, hogy belerázódjon. Nevetve mesélte, hogy az összes kisrendőr már messziről integet, de csak megszidják, ha gyorsan hajt, nem büntetik meg. Ezt is apának köszönheti.

Apa szakított Karennel, még mielőtt én megismerhettem volna. Nem volt semmi könnyes jelenet, telefonon megbeszéltek, hogy ami nem megy, azt nem kell erőltetni.

A Jamesnek vett cuccok még mindig ott állnak apu gardrójában.

Azt hiszem, más nem történt.

De igen, anyának megrendeltünk egy síremléket. Azt mondták, egy-két hónap, mire készen lesz, mert a tökéletesen fehér márványt, vagy ami ahhoz közel áll, azt nagyon nehéz beszerezni.

1979. augusztus 21.

Az én drága apucim tényleg komolyan gondolta, hogy soha többet nem hagy magamra. Kinevezett egy ideiglenes helyettest James helyére, és be is dobta a mélyvízbe, ő meg eljött velem Fabiohoz.

Megint én vezettem, de már nem voltam olyan béna, mint legutóbb. Egyre jobban élvezem az autót. Nagy dög, de olyan jó a felszereltsége, meg úgy van kialakítva, hogy még tolatni is tudok vele. Pedig attól félttem legjobban.

Na, szóval tegnap hajnalban kocsiba be, és most sem sikerült elkészni (ami egyébként nálam nagy dolog). A könyveket átnézték, a piperéhez megint ott volt a számla, meg persze eredeti csomagolásban minden. És minő meglepetés, a látogató könyvben a harmadik név: Dolly Minszkij. Tizenötödikén látogatta meg Fabiót. A férje meg tizenhatodikán hunyt el, egyelőre rejtélyes körülmények között. Istenem, ha le lehetne ezt fényképezni! Sajnos sokáig nem kutakodhattam, mert már álltak mögöttem is, szóval nem volt időm átfutni a majd két oldalnyi látogatót.

Mire leültem a kijelölt fülkében a székre, bevonult Fabio is. Szó szerint. Az egyik smasszer vitte neki az én dobozomat, a másik meg kihozta az övét nekem és letette a lábamhoz.

- Jól nézel ki, Mókuska! - mosolygott rám, és a lábam között, az az áruló, már be is nedvesedett. - Éhes a kis pinád, mi? Azt hiszed, nem látom rajtad?
- nevetett fel kedélyesen.

- Térjünk a tárgyra. Mit akarsz tőlem?

- Szeretem a látványodat! Mégis csak jobban esik rád nézni, mint anyámra! Ezt még te is felfoghatod, Cuncimókus!

- Akkor ennyi? Jól megnéztél magadnak? Mehetek?

- Egy feltétellel mehetsz. Ha meglátogatod Kevint, és elmondod neki, hogy A titokzatos HÁRMAS a kedvenc könyvem Agatha Christitől, és ajánlom neki is, hogy olvassa el. Én már túl vagyok rajta, neki sem kell félnie. Megjegyezted, Mókuska?

Annyit még én is tudtam, hogy a nagy A. C. könyvének a címe a titokzatos NÉGYES, tehát ez lehetett az az üzenet, amitől talán Kevin meg fog nyugodni.

- Jól gondolod, Mókuska! - nézett rám átható szemekkel, mint aki a fejembe lát. - Okos lány vagy, csak éppen az eszed helyett gyakran a vagináddal gondolkozol. Vivien is így mondta neked, ugye? Ja, és látogasd meg a kiskapitányt is a nevemben, és dicsérd meg, hogy jó munkát végzett.

- Kizárt, hogy azt a dögöt meglátogassam!

- Már megint nem használsz az agyadat. Nem szeretnél egy életre megszabadulni tőle?

- Vagy egy életre az első számú ellenségemmé tenni? Hogy örökösen a hátam mögé kelljen néznom, amikor valakit kinyírnak, és dupla J-vel megjelölik? Hogy állandóan én legyek az első számú gyanúsított, sőt, most már apa is? Nem, Fabio. Ezt az üzenetet juttasd el te magad hozzá. Vagy használj valaki mást postásnak.

- Nem bízol bennem, Mókuska? Most tényleg?

- Egy csörgőkígyóban is jobban megbíznék, mint benned, Fabio.

- Mókuska – sóhajtott fel színpadiasan, - már megint nem gondolkozol. Én tényleg szépen megköszöntem neked, hogy elmondtad Kevint. Egy életre hálás leszek érte.

- És Kevin? Miután összeverték, és csak a véletlenül múlt, hogy a kés nem ért létfontosságú szerveket? De egyébként köszöni, már jobban van, sőt, pár napja már enni is tud, meg pisilni, katéter nélkül! - vágtam oda, és meglepődve láttam, hogy elfehéredik, és mind a két kezével szorította az asztal lapját, hogy el ne veszítse az önuralmát.

- Ez mikor történt?

- Július legvégén. Mi elmentünk apuval néhány napra Londonba, és mire hazajöttünk harmincadikán, ezzel a hírrel vártak. Nem melleleg Davidnek is eltört a karja, egy fiatal kolléga rosszul támasztott ki valamit. Állítólag. Ha David nem olyan erős, amilyen, valószínűleg meg is halt volna.

- Mondd meg Kevinnek, hogy most már csak koncentráljon a gyógyulására.

- Apropos, hallottam, hogy az ügyvédedet is baleset érte. Kettős - utaltam a dupla J-re.

- Én is ezt hallottam - flegmázott Fabio. - Muszáj volt egy új ügyvédet keresnem. Az ember már senkiben nem bízhat, Mókuska.

- Te mégis azt kérdezted az előbb tőlem, hogy miért nem bízok benned?

- Jaj, te buta kislány! Hát nem látod már megint a fától az erdőt. Mélységes mély hálámat mutatom feléd. Na, jól van, Kevint látogasd meg. Jót

tesz majd neki is egy ilyen dögös csajszi látványa! Hamarabb fog meggyógyulni. Kiskapitánynak meg majd gratulálok én, a magam módján.

- Mondd csak, Fabio, miért nem akartál nekem gyereket csinálni? - váltottam hirtelen, és csak reméltem, hogy elszólja magát.

- Jaj, Mókuska, van nekem, ki tudja, hány gyerekem, csak éppen egyik sem az én felelősségem! Minek csináljak gondot magamnak, ha gond nélkül is tovább örökíthetem a fantasztikus génjeimet?

Kacsintott, és felállt.

- Nem mondom, hogy vigyázz magadra, mert most már semmi szükségem rá! Aztán csak tanulj szorgalmasan, ki tudja, mikor lesz szükségem a tanácsaidra megint!

Ezzel, mint egy uralkodó az alattvalóját, elengedett. Hátat fordított és kiment. Az ör meg vitte utána a dobozát.

Én is fogtam az enyémet, és indultam kifelé. Az ajtóban be akartam mutatni, de az ügyeletes csak intett, hogy mehetek.

Ahogy beültem a kocsiba, azonnal elmondtam apának mindent. Ő is ledöbbsent, mint én. Főleg a Minszkij vonalon.

- Apa, lehetne, hogy hozzád menjünk az irodába? nézzük át ott a könyveket, amiket Fabio visszaadott. Hátha van még ott valami üzenet?

- Persze, Olikám. És majd eszünk a kantinban. Odatelefonálok Peternek, hogy vitessen át hozzám valami szendvicset, amit hidegen is meg tudunk enni.

A könyvekben nem találtunk semmit. De szó szerint, semmit. Se egy számárfület, se egy aláhúzást, se egy becsúszott cetlit.

Csalódva vettük tudomásul, hogy annyit tudunk, amit Fabio elmondott, aztán semmi mást. De legalább a szendvics feldobta egy kicsit a hangulatunkat, meg Emma új csokis sütije.

- Mit gondolsz, apa, Dorina visszajön még ide dolgozni?

- Nem hiszem, kislányom. De még ha vissza is akarna jönni, azt gondolom, egy személyes beszélgetés során meg tudnám győzni az ellenkezőjéről. Nem olyan okos az a lány, mint gondolta. Igen sok visszaélést találtunk a nevével. A nagyobb gond, hogy félek, Jamest is elveszítem. Bár még mindig nincs új helye, azért tud ám makacs lenni ő is.

- Apa, szerinted mennyi az esélye annak, hogy egy mesterséges megtermékenyítésnél felcseréljék a spermákat tartalmazó tartályt?

- Még mindig a keresztlányunkon jár az eszed?

- Bizony, meg Fabiónak azon a mondatán, hogy van neki ki tudja hány gyereke, csak egyik sem az ő felelőssége.

- Nem tudom, Olikám, de jó lenne, ha ezt most elengednéd egy kicsit. Várjunk még pár hónapot! Meg aztán ez tényleg nem a mi dolgunk, kislányom.

- Igazad van, apa. Na, megyek, beugrok még Helenhez, aztán ha nem lenne ott, akkor Davidhez is, hogy elmondjam, semmi másról nem volt szó, minthogy Fabio szeretne még mindig ugráltatni. Főleg, hogy Helen egy darabig nem mehet látogatóba, David meg továbbra sem akarja őt látni.

- Holnap ne felejtse el a pszichológust!

- Hogyan is felejthetném el??? - forgattam a szemeimet.

Apa megölelt, majd fogta a könyvekkel teli dobozt, kivitte a kocsinhoz és betette a hátsó ülésre.

Szerencsémre David ott volt még Helennél, úgyhogy elmondtam, ami rájuk is tartozott, meg azt, hogy majd meglátogatom Kevint is hamarosan.

Hátha megnyugszik Fabio üzenetétől. De ezt már nem tettem hozzá.

Ma reggel Idánál kezdtem. Megnyugtató, hogy minden nagyon jól alakul, és kifejezetten biztatott, hogy látogassam rendszeresen mind a két Rossi fiút. Kezd ez nekem gyanús lenni, ez a nagy lelkesedés, de lehet, hogy csak paranoiás vagyok. Mindenesetre apával majd ezt is átbeszélem este. Vagy amikor a legközelebb látom.

Eredetileg meg akartam kérni Idát, hogy Davidet meg Helent is fogadja néhány beszélgetés erejéig, de a mai lelkesedése után erről azonnal letettem.